

men som ikke hører Birkeligheden til, og som ikke er fremkommet ved at gaa ud fra det bestaaende. Det er heller ikke Meningen, at de skulle staa og prutte hvert Aar med Sogneraadene eller med de kommunale Raad. Det kan det ærede Medlem læse sig til i § 6, hvor det udtrykkelig hedder, at saa længe den paagældendes Forhold forblive uforandrede, bliver han ved at beholde den samme Understøttelse. Det samme kan han for øvrigt læse sig til i den efterfølgende Paragraf, saa det tror jeg vil meget snart uddanne sig saaledes, at den paagældende veed, hvad han faar, og det beholder han, og det vide saa Folk i Sognene og Kommunerne, at saa meget saa de, og saa meget have de Ret til at saa efter den Stala, som vedkommende Kommunalraad en Gang har anlagt; jeg har ikke Tvivl om, at det vil komme til at gaa i den bestemte Retning. — Den ærede Landstingsmand for 9de Kred. (Mourier-Peterjen) havde ganske andre Betænkkeligheder ved det; han mente, at det var et helt socialistisk System, man var ved at oprette; dertil vil jeg sige, at saa er det beklageligt, at Socialdemokraterne ikke skønne mere paa det — det ville vi jo nu snart saa at høre — og vi have jo ogsaa hørt det fra Folketinget og have kunnet læse det i deres Blade, at det er dem et meget forhadet Forslag, og jeg tror dog, at de se adskilligt klarere derpaa end den ærede Landstingsmand. Jeg tror tværtimod, at det vil blive en Dømming imod Socialdemokratiet (Hør!). Ja, det er min Mening, at det vil det blive for Landets Vedkommende, og jeg haaber ogsaa for Byernes Vedkommende. Det, det gælder om, naar man ikke vil have en socialistisk Stat, og vil modarbejde, at en saadan kommer, jeg antager i øvrigt aldrig at den kommer, men Tanken om den kan i alt Fald gøre en Del Skade — er det, at man styrker de enkelte smaa Hjem, og mange smaa Hjem ville blive opretholdt i Kraft af den Selvanstrængelse, som de paagældende ville gøre, og deres Venner ville tillige yde dem en hjælpsom Haand for at holde dem oven Vand, indtil den Tid kommer, da de saa nogen Hjælp af det offentlige; det er den Vej, ad hvilken man paa en god Maade skal modarbejde det socialistiske System. Naar jeg har udtalt mig imod dette System og er vis paa, at jeg altid vil udtale mig derimod, fordi det srider saa bestemt imod den personlige Frihed og overhovedet bygger paa saa fejle Forudsætninger om Menneskene i det hele taget — naar jeg altsaa er en Modstander af dette Princip, saa vil jeg slet ikke udtale, at der ikke fra socialdemokratisk Side under-

tiden kan virkes ansporende og fremmende paa Lovgivningen, saa at man vil gøre Ting, som man maasse ellers ikke vilde have gjort for at hjælpe de smaa i Samfundet, det vil jeg slet ikke benægte. Tværtimod, jeg vil meget gerne give enhver sit, og jeg vil ogsaa paa dette Omraade give Socialdemokraterne deres men derimod selve det socialistiske System er jeg meget imod, og skal man arbejde derimod, saa sker det kun ved, at man styrker det enkelte Hjem. Til det ærede Medlem (Casperfen) vil jeg kun sige — om han end er en kommunal erfaren Mand, saa har han dog ikke mange Aar været med i Politikken — at dette Forslag er slet ikke noget Produkt af et Stævnemøde (Casperfen: Er det ikke?)

Formanden: Det ærede Medlem maa ikke afbryde Taleren.

Th. Nielsen: Nej, det er simpelthen noget, der er en Følge af Udviklingen; og til den højtærede Indenrigsminister vil jeg sige, at jeg tror, at han fortjener Anerkendelse for det Forslag, som han har været med til at udarbejde, og som han har givet Grundtanken til; overfor ham vil jeg sige, at det allermindst er en ny Tanke; han sad selv i det Udvalg, der var nedsat i 1874—1875, hvor han jo var med til at udsøndre en lignende Paragraf af Fattigloven og selv var med til at stille Forslag, som vel ikke gik saa vidt som dette, men som dog gik i iggende Retning; for ham er det altsaa en gammel Tanke; det er noget, der har udarbejdet sig rent historisk, og som kom til Udfoldelse ved det Forslag, den højtærede Minister fremsatte i sin Fattiglovs § 64. — Ja, dermed er jeg saa omtrent færdig. Jeg tror herigennem at have paavist, at Betingelserne eller Omstændighederne ere antagelige. Der kunde jo være adskilligt, man kunde ønske anderledes, og jeg kunde ogsaa nok ønske adskilligt anderledes, men jeg tror fremdeles, at Maaden, hvorpaa Forsøget skal ske, vil vise sig i det praktiske Liv kan meget godt gaa. Jeg kunde ønske i Hen- seende til § 5, at Asylterne vare blevne indfrænkede til, for hvem saadanne vare nødvendige, for dem, der led af en Sygdom eller andre Svageligheder, fordi deres Op- hold uden for Asylterne vilde blive for kostbart, men paa den anden Side er jeg overbevist om, at det ærede Medlem har slet intet Tilhold til sine Udtalelser, naar han mente, at derved skulde oprettes en Slags finere Fattiggaarde; der er hverken Tale om finere eller grovere Fattiggaarde; de paagældende ville overhovedet ikke blive henviste